

Học Trò và Cô Giáo

Ngô Như Quỳnh

Hồi đó năm cuối đại học sư phạm, tôi đi làm cô giáo thực tập một trường phổ thông trung học có tiếng. Chuyển thực tập ấy rất quan trọng quyết định xem tôi có được về dạy chính thức hay không ở một ngôi trường đáng mơ ước như thế. Tôi cũng là cô giáo dạy Văn

Với thành tích học tập khá đỉnh đám và những kỹ năng đoàn hội từ thời đại học, trường nhận tôi về đã giao cho trọng trách dạy 2 lớp chủ lực, một lớp chuyên, học rất giỏi và ngoan và một lớp cá biệt, lười học và cực kỳ quậy nhằm xem tôi thể hiện chuyên môn và khả năng sư phạm ra sao. Dạy lớp chuyên hoá ra quá đơn giản, các em chăm học, thông minh, nên tôi chỉ cần làm đúng chuyên môn người thầy là vượt chỉ tiêu. Nhưng dạy lớp cá biệt đương nhiên là thử thách cho cô giáo trẻ thừa kiến thức nhưng thiếu kinh nghiệm ứng phó với trò “nhất quỷ nhì ma”.

Tôi nhớ ngày đầu đến lớp, áo dài bay bay, tóc dài buông xoã, nụ cười toả nắng bước vào lớp. Thay vì màn chào hỏi sư phạm là những màn hú hét inh ỏi. Các em dạn dĩ không ngại đánh giá ngoại hình tôi, bày tỏ cảm xúc với tôi:

- Cô đẹp quá cô ơi.
- Thích cô quá cô ơi. Hú hú...

Cuối buổi học thư tình nhét đầy hộp bàn tôi!

Qua vài ngày đầu run rẩy, dần dần tôi cũng lấy được quân bình và tìm ra phương pháp trị bọn học trò cá biệt này. Không thể dạy kiểu thầy nói trò nghe thụ động, tôi chọn cách tương tác, đặt câu hỏi, yêu cầu thực hành và ghi nhớ tại chỗ. Môn viết, tôi không bắt các em học vẹt về bài thơ bài văn mà tôi kêu các em chủ động viết suy nghĩ về những gì các em thích, thần tượng của em, món ăn em thích, nơi em muốn đi du lịch... Nhờ đó mà dần dần kể cả em lười nhất cũng biết cách viết và bày tỏ cảm xúc một cách trôi chảy... Giờ ngoại khoá tôi sẵn sàng tham gia để hiểu các em hơn.

Không ngờ một thời gian sau lớp tiến bộ rõ. Các em yêu thích môn Văn, thi đỗ điểm cao, thầy hiệu trưởng xuống tận lớp khen. Cả lớp chuyển sang thích cô Quỳnh dạy. Bọn con gái thích tâm sự đủ thứ chuyện quần áo tóc tai với tôi. Bọn con trai ít chọc ghẹo tôi mà dành cho tôi nhiều tôn trọng hơn, cúi đầu chào mỗi khi tôi đi qua thay vì hú hét.

Một chiều nọ, cậu học trò nhỏ khá hiền hiềm hoi trong lớp quậy đó e dè bước lên bục giờ ra chơi và lí nhí hỏi, tối nay cô có thể đến nhà dự sinh nhật em không. Tôi nói tôi sẽ ghé qua. Lúc đó tôi chỉ nghĩ đơn giản là một cách để động viên tinh thần và tạo sự kết nối với học sinh. Đêm đó tôi đến nhà em. Ba mẹ em ra đón hồ hởi. Tôi bước vào nhà, đồ ăn bánh kem có sẵn. Nhưng không có người khách nào. Tôi hỏi bạn bè đâu em. Em nói em chỉ mời cô thôi. Tôi hơi ngại. Em nói vì em thích tôi, thích như một người bạn gái. Tôi hoảng hồn. Tôi hỏi em không sợ ba mẹ em biết hay sao. E nói ba mẹ em biết rồi, và chính em nói em muốn mời cô và họ đồng ý. Tôi im lặng. Cả bữa ăn gia đình em đối xử tôi rất tốt. Thậm chí tôi còn có cảm giác họ xem tôi như con dâu tương lai thật. Năm ấy em 18, tôi 21 .

Cuối buổi tôi xin phép ra về, mẹ em nói cho bà nói chuyện riêng một chút. Bà cầm tay tôi nói, cô biết chuyện này kỳ quặc, nhưng cô mong con đừng chê trách em, từ chối phũ phàng em, hãy giúp em, động viên em, làm sao để em nó tập trung học cho kỳ thi sắp tới. Tôi yên lặng lắng nghe và gật đầu hứa rằng, tôi sẽ làm tốt nhất có thể. Sau hôm ấy, mỗi buổi dạy tôi rất cố gắng giữ thái độ quân bình. Không né tránh em, cũng không khuyến khích em bày tỏ tình cảm. Ánh mắt em hay nhìn tôi khác các bạn còn lại. Tôi hay mỉm cười động viên.

Hôm rời trường, tôi hẹn em ra. Tôi nói cô trân trọng tình cảm của em, nhưng giờ cô cũng chưa ổn định, em cũng cần phải học hành cho xong đã, khi đó tính tới mấy chuyện tình cảm chưa muộn.. Em nói em sẽ cố gắng học và đỗ đạt, cô đợi em nhé. Tôi không gật, không lắc, chỉ cười. Tôi nói cố gắng lên, cô tin em làm được.

Thấm thoát không ngờ nhiều năm đã trôi qua. Hoá ra duyên nghiệp tôi không làm cô giáo, đường đời đưa đẩy tôi làm truyền hình, làm người người có chút ảnh hưởng trên mạng xã hội. Một hôm nọ có nick lạ vào còm

FB tôi “*cô ơi, đọc tin của em*”. Tôi vô mục tin nhắn, đó chính là em, chàng trai năm ấy. Em tha thiết muốn gặp lại tôi một lần, tình cờ làm sao, cơ quan em đối diện cơ quan tôi. Trưa hôm ấy tôi mặc quần âu sơ mi ra dáng gương mẫu, hẹn em một quán cafe ngay giữa hai chỗ làm. Em giờ đây là một người đàn ông chững chạc và thành công, nét mặt phong trần, duy nụ cười vẫn ngại ngùng. Chúng tôi hỏi thăm công việc nghề nghiệp hiện tại. Nhắc về trường cũ. Hỏi thăm ba mẹ em. Em nói, ngày đó nếu không nhờ cô động viên chắc em cũng bỏ học như nhiều đứa bạn năm ấy. Ba mẹ em cũng hay nhắc cô nói có dịp muốn cảm ơn cô. Tôi chỉ cười, bảo có gì đâu. Không ai trong hai chúng tôi nhắc lại chi tiết ngày đó em dành cho tôi thứ tình cảm đầu đời trong sáng.

Lúc chia tay em hỏi tôi lấy chồng chưa, tôi cười bảo sắp, đang có người yêu. Em không nói gì. Tôi hỏi em sao, em bảo em vẫn một mình. Tôi hồ nghi hình như em có nói cả câu “*em vẫn đợi cô*” nhưng tôi vờ như không nghe. Tôi bảo mau kiếm cô nào về cho ba mẹ có cháu đi, nói đúng giọng điệu của cô giáo với học trò. Thật ra năm ấy tôi chưa có người yêu. Nhưng tôi vẫn đã trả lời như vậy. Bởi dẫu mong manh, tôi không muốn bất cứ khả năng nào tiếp nối câu chuyện cô giáo cũ - học trò cũ ở phiên bản trưởng thành này.

Quay đi ngoảnh lại, nhiều năm nữa đã trôi qua rồi. Em giờ có thể đã là một người chồng người cha tuyệt vời, tôi vẫn là cô, mà là bà cô già. Tôi biết em vẫn theo dõi FB của tôi và đọc được câu chuyện này. Tôi viết lại, như một vệt ký ức đẹp của tình thầy trò đan xen mơ hồ với thứ tình cảm ngày thơ vụng dại đầu đời.

Tôi cũng biết chắc em có đọc tin về vụ cô giáo học trò cư xử không đúng mực mấy hôm nay trên mạng. Mừng thay chúng ta giờ đã trưởng thành và nhớ lại chuyện ngày xưa trong cảm xúc đẹp vì đã không làm điều gì đáng hổ thẹn.

Cảm xúc không có lỗi, chỉ có hành động dẫn lối đúng đắn bởi lý trí mới đưa ta đến nơi ta cần đến hay vô định. Mong rằng cả đời này ta luôn có thể nhìn lại những gì đã qua không phải bằng hối tiếc, mà là mỉm cười trong bình an.

Sài Gòn
3/10/2024
Ngô Như Quỳnh